

12 CUVINTE CĂTRE TINERI*

† **MACARIE**

Episcop al Episcopiei Ortodoxe Române a Europei de Nord

1. Voi, tinerii, sunteți cei mai vânați dintre toți! Consumerismul, atracțiile noilor tehnologii, ideologiile de gen sau anti-familie, toate sunt menite, în primul rând, capturării voastre. Tinerețea voastră este „marfa” cea mai râvnită de stăpânitorii acestei lumi! Trebuie să conștientizați acest lucru. Minte, inima și trupul vostru sunt râvnite de cei fără scrupule care vor să le colonizeze, să le paraziteze cu ideologiile lor stricate, cu darurile lor otrăvite, cu „drogurile” lor virtuale sau reale.

2. Iubiți tineri, nu va lăsați gârboviți de telefoanele și Ipad-urile voastre! Ridicați privirea din ecran! Priviți, cu atenție, în jur, la chipurile celor din jur, înălțați privirea în sus, către cer. Hrăniți-vă năzuințele nobile, înalte alte sufletului, nu pe cele josnice! Nu vă lăsați murdăriți de această cultură a desfrâului, a senzualității care se revarsă acum peste tot, căutând să nu lase nici un loc, nici un suflet neîntinat...

3. Am devenit robii unei tehnologii care a știut să inventeze un jug aparent atractiv, antrenant, dar deloc blând și nicidecum ușor, ci dimpotrivă, un jug care gârbovește prin depersonalizare și dependență și care ne văduvește de comuniunea reală, de bucuria firească, înlocuindu-le cu simulacre virtuale care duc, mai ales în cazul copiilor și adolescenților, la afecțiuni sau chiar boli psihologice. Să avem acest curaj de a ne lăsa la o parte telefoanele și tabletele, de a ieși din ceea ce cineva a numit ”peștera digitală” și să ne îndreptăm mintea noastră către cele cerești și către cele reale, către Dumnezeu și către aproapele.

4. Mulți vorbesc astăzi de toleranță, de iubire, de acceptare, de deschidere, de diversitate, însă toate acestea sunt false, ipocrite, fariseice, pentru că sunt folosite doar pentru a hrăni iubirea de sine a omului postmodern și pentru a ponegri creștinul. Omul postmodern este egocentric prin excelență, este autoidolatră, este omul cu totul opus creștinismului, fiindcă cultivă această autodivinizare. Creștinul este hristocentric, este hristofor, purtător de Hristos, iar omul postmodern este egocentric. Creștinul este slujitor, omul postmodern nu se vrea slujitor, se vrea stăpân, se vrea tiran.

* Articol obținut prin amabilitatea lui Alin Ciobanu, Teologie Pastorală anul II.

5. Vedem o lume tulburată, o lume răscolită, o lume zdruncinată în temelii sale, amenințată de războaie, de legi care restrâng libertatea, inclusiv cea religioasă, sau legi care pervertesc însuși firescul elementar al vieții. Cu adevărat, așa cum ni se spune în Apocalipsă, „pacea de pe pământ s-a luat” (Apocalipsa 6, 4). Ce este de făcut, într-o asemenea realitate? Oare nu mai putem avea bucurie, pace sau liniște? Din fericire pentru noi toți, iubiți frați și surori, a fost, este și va fi de-a pururi bucurie în Hristos, a fost, este și va fi de-a pururi pacea în Hristos, a fost, este și va fi de-a pururi liniște în Hristos și trebuie să-I mulțumim Mântuitorului Hristos veșnic, neîncetat pentru aceasta.

6. Acesta este „contractul” pe care ni-l propune această lume: dă-mi sufletul tău și al celorlalți din casa ta, și-ți voi da, în schimb, senzații tari care să te facă să uiți de adevărata ta menire, care să-ți amuțească glasul conștiinței și zvâcnetul inimii tale. Vedem limpede că această așezare împotriva firii începe să se transfere și în cele care până acum păreau de la sine înțelese: deosebirea dintre femeie și bărbat, definiția și sensul căsătoriei, al familiei. Cele două aspecte se împletesc și se presupun: pe de o parte, robia în societatea de consum, iar, pe de alta, desființarea totală a persoanei în ideologiile postmoderne. Cum putem ieși din această nouă, cumplită și ultimă robie? Făcând tot ce ține de noi pentru a nu încheia acest „contract” cu lumea. Conștientizând că sufletul nostru și al celor de lângă noi a fost răscumpărat cu scump sângele Mântuitorului Hristos (I Petru 1, 18-19). De ce să aruncăm mamonei sufletul nostru, pentru care Dumnezeu Și-a dăruit spre jertfă Unicul Său Fiu?

7. Nu putem păcăli moartea, preaiubiții mei! De aceea, să lucrăm cât mai deplin pentru mântuire, să punem pe primul loc cele sufletești, să dăm prioritate compasiunii, prieteniei, milei, să dăm răgaz prea-milostivului Dumnezeu să lucreze în sufletele noastre, să dăm răgaz semenului să poată să se adăpostească puțin în inima noastră și nouă înșine să ne îndreptăm viața. Și să alergăm la Dumnezeu, ... “că Tu, Doamne, bun și blând și mult-milostiv ești tuturor celor ce Te cheamă pe Tine” (Ps. 85, 4”).

8. Să fim recunoscători că avem șansa unei țări, unui neam. Dar, totodată, să fim deplin conștienți că această șansă nu poate fi ratată, decât cu prețul uriaș de a ne pierde țara și neamul. Să ne aducem aminte de poporul iudeu din vechime, să ne gândim la poporul cetății Ninive și să alergăm la Dumnezeu, întru pocăință, rugându-L să ne izbăvească din multele noastre robii și să ne întoarcă, în libertate și demnitate, în moștenirea părinților noștri.

9. Să nu ne rabde inima să păstrăm tăcerea, să ne facem că nu e treaba noastră, atunci când oameni nevinovați sunt nedreptățiți sau persecutați lângă

noi! Mai cu seamă dacă cei persecutați, sunt chinuți, sunt torturați pentru mărturisirea lor creștină!

10. Să ne trezim și să ne culcăm cu gândul la Înfricoșata Judecată. Noi, creștinii de astăzi, am pierdut acest exercițiu. Gândul la Judecata Finală nu ne mai cârmuiește viața. Este un mod subtil, insidios, dar foarte puternic, de secularizare a vieții noastre creștinești.

11. Noi însă suntem legați unii de alții într-o rețea nevăzută, dar adevărată și lucrătoare, de legături duhovnicești. Tot ceea ce facem îi influențează pe cei cu care ne aflăm conectați în această rețea. Dacă facem rău, chiar dacă nu facem un rău îndreptat către celălalt, acest rău nu rămâne doar la noi! El se transmite prin aceste legături către cei împreună cu care suntem legați, către celelalte „noduri” din rețea. La Judecata de Apoi vom da seama pentru ce am făcut sau nu am făcut față de ceilalți. Pentru modul în care am făcut oaze de lumină, de pace, de bunătate în jurul nostru, în „rețeaua” noastră, sau, dimpotrivă, am înveninat atmosfera, am poluat-o cu fapte netrebnice, am sporit răutatea și nedreptatea...

12. Să lucrăm preaiubiții mei, la dragostea dintre noi. Este singura cale prin care vom putea asculta cum ne vorbește și cum ne răspunde Dumnezeu, Care este dragoste. Dumnezeu este dragoste.